

ustandseligt snakkende. Væveren gik bagved og tav. Han havde nærmest fulgt hende paa Vej for at undgaa andet Følgeskab, og da de var kommen saa langt bort, at man ikke længer kunde se dem fra Kirken, tog han i Jesu Navn Afsked med hende og gik over Markerne ind imod Skibberup. Paa en Bakketop, hvorfra man kunde se ud over den lange Dal med Kirkevejen, standsede han et Øjeblik. Med et triumferende Smil betragtede han de Skarer af forknytte Mænd og Kvinder, der langsomt drog hjemad i deres Sørgeklæder.
